

רמוס ורומולוס

מתוך ויקיפדיה, האנציקלופדיה החופשית

רמוס ורומולוס (Romulus & Remus) הם דמויות מההיסטוריה המיתולוגית של רומא, שיסודה של עיר זו מיוחס להם. השניים היו אחים תאומים, בניהם של האל מרס, אל המלחמה הרומי, וריאה סילביה, בתו של המלך נומיטור וכוהנת וסטה.

פסל הזאבה הקפיטולינית מניקה את התינוקות רמוס ורומולוס

תוכן עניינים

- 1 האגדה
 - 1.1 מוצאם, לידתם וחייהם המוקדמים של רמוס ורומולוס
 - 1.2 ייסוד רומא ומלכות רומולוס
 - 1.3 מותו של רומולוס
 - 1.4 רומולוס האל
- 2 מקור האגדה
- 3 רמוס ורומולוס כסמלים וכמושא אמנות
- 4 לקריאה נוספת
- 5 קישורים חיצוניים

האגדה

מוצאם, לידתם וחייהם המוקדמים של רמוס ורומולוס

לאחר מלחמת טרויה, אחד מגיבורי אותה מלחמה, בשם אניאס (Aeneas), בנה של האלה ונוס, הגיע עם אנשיו לאזור של מרכז איטליה בשם לאורנטינה וביחד עם לטינוס, המלך המקומי, יסד מדינה חדשה. לאחר מלחמות רבות עם שכניו האטרוסקים הוקמה שם מדינה חזקה שנקראה המדינה הלטינית (לפי שם מלכה). שושלת אניאס המשיכה לשלוט באזור זה במשך דורות רבים ובירתם עיר בשם אלבה לונגה. אחרי שורה ארוכה של שליטים לטיניים הגיע על כס המלוכה המלך נומיטור. הוא הודח על ידי אחיו אמוליוס שעלה על כס המלוכה. לנומיטור הייתה בת יחידה ראייה סילביה. כדי למנוע מצאצאיה העתידיים לדרוש את כס המלוכה, כפה עליה אמוליוס להיכנס ככהנת בתולה במקדש של האלה וסטה עם איסור לקיים יחסי מין וללדת ילדים. למרות זאת, היא ילדה תאומים אשר לדבריה היו בניו של האל מרס שאנס אותה. ההיסטוריון הרומאי הידוע טיטוס ליוויוס כתב שלא ברור אם הכהנת סילביה האמינה בעצמה שהאב הוא מרס או שהיה לה נוח יותר לטעון כך...

ציור של פטר פאול רובנס המתאר את התינוקות רמוס ורומולוס, רועה הצאן, הזאבה, וברקע מרס וסילביה, הוריהם של התינוקות.

כאשר שמע המלך אמוליוס על התאומים, פקד על אחד מחייליו לקחת את הילדים ולהשליך אותם לנהר הטיבר (Tevere של ימינו). היות שסביבות הנהר היו באותה תקופה מוצפים, החייל השאיר את התאומים בתוך אבוס ליד הנהר. לנהר הגיעה גם זאבה צמאה אשר לאחר ששתתה מהנהר שמרה על התאומים וליקקה את פניהם בלשונה. כך הם נמצאו על ידי רועה הצאן פאוסטולוס שהביא אותם לביתו והם גודלו על ידי אשתו.

ליוויוס מביא גם גרסה ששם אשתו של רועה הצאן היה לופה (זאבה, בלטינית) ומכאן נבעה האגדה על הזאבה שגידלה את התאומים. כאשר התאומים גדלו הם הפכו לצעירים חזקים מאוד, ציידים ללא חת, כאשר קבוצה גדולה של רועי צאן צעירים

הולכת אחריהם. רועה הצאן פאוסטולוס ידע שהתאומים הם מגזע מלכותי וגילה זאת להם. על כן הם הרגו את המלך אמוליוס והחזירו חזרה לשלטון את נומיטור, סבם. רומולוס ורמוס החליטו ליסד עיר חדשה וגדולה אך לא היו מסוגלים להחליט מי מהם ישלוט בה. על כן ביקשו מהאלים להדריך אותם על ידי חזון. בהתחלה ראה רמוס חזון של 6 נשרים הבאים אליו. לאחר מכן ראה רומולוס חזון של 12 נשרים. רומולוס טען לשלטון בטענה שחזונו היה גדול יותר ואילו רמוס טען לשלטון היות שחזונו היה הראשון. בסופו של דבר רצח רומולוס את אחיו רמוס והפך לשליט העיר החדשה אשר נקראה רומא על שמו.

ייסוד רומא ומלכות רומולוס

רומולוס היה למלך הראשון של רומא, הראשון בין שבעת מלכי רומא אשר לפי האגדה שלטו בה בתקופה שלפני היותה רפובליקה. רומולוס ביצר את העיר, כתב לתושביה ספר חוקים ומינה 12 אנשים כעוזריו (lictors). הוא השתלט על שטחי אדמה נרחבים ובנה עיר גדולה, הרבה יותר גדולה מצורכי התושבים. דבר זה נועד למשוך אנשים מכל האזורים הסמוכים, לבוא ולהצטרף לעיר, ואכן כך היה. אוכלוסיית רומא הלכה וגדלה במהירות רבה. כדי לשלוט על אוכלוסייה זו, מינה רומולוס קבוצה של 100 סנטורים שכוננו "אבות" (טיטוס ליוויוס ההיסטוריון אומר ש"כנראה שהיו רק 100 איש שידעו להגיד מי האב שלהם...") ובניהם נקראו "פטרציאנים" שהפכו אחר כך לאריסטוקרטיה הרומית.

היות שרוב אוכלוסיית רומא הורכבה ממהגרי עבודה שבאו מהמדינות השכנות, נוצר בעיר מחסור חמור בנשים. רומולוס שלח איגרות לכל המדינות השכנות עם בקשה להרשות לבנות אותן מדינות להגיע לרומא ולהתחתן עם רווקיה, אך האיגרות לא נענו. כתוצאה מכך החלו מהומות בין צעירי רומא חסרי בנות הזוג. על כן, רומולוס החליט על פתיחת חגיגות מפוארות ביותר לכבוד האל נפטון אליהן הוזמנו כל המדינות השכנות, רבים מהשכנים הגיעו לחגיגות ובייחוד מאנשי סבינה (Sabine), משם הגיעו משפחות שלמות. באמצע אירועי החג ולפי תכנונו של רומולוס, ניתן סימן וכל צעיר רומאי שחסר בת זוג חטף את אחת הבנות הבתולות ממשפחות הסבינים ונעל אותה בביתו. האורחים נעלבו מאוד וכעסו מאוד והחליטו לצאת להלחם נגד רומולוס. הוא הודיע להם שהחטיפות בוצעו בגלל סירובם להרשות לבנותיהם להנשא לרומאים, אך כל בת שנחטפה תינשא לרומאי ותקבל את כל הזכויות החוקיות והכלכליות שמגיעות לאישה נשואה כחוק.

מלך הסבינים טיטוס טטיוס לא הסכים לוותר על הבנות החטופות והקים צבא גדול שיצא נגד רומולוס. רומולוס הקים מקדש לאל יופיטר - המקדש הראשון שהוקם בעיר רומא, ויצא להלחם בטיטוס. הקרבות נמשכו כאשר אף צד לא מנצח וקרבתנות נופלים בשני הצדדים. ברגע זה יצאו כל הבנות החטופות ובאו בין שני המחנות כאשר הן דורשות להפסיק מייד את המלחמה כי במלחמה זאת הן הנפגעות הראשיות. זאת היות שבה נהרגים גם בעליהן החדשים וגם אבותיהן ואחיהן. החיילים הפסיקו להלחם ומנהיגי שני הצבאות נפגשו והגיעו להסכמה להפסיק את הקרבות ולהתאחד כך שרומא וסבינה יהפכו למדינה אחת והסבינים יהיו בה שווים זכויות. במשך שנים המשיך רומולוס להלחם נגד רבים משכניו האטרוסקים עם ניצחונות רבים והגדלה מתמדת של שטח ממלכתו. היה מאוד אהוב על חייליו וגם על אזרחיו להם הביא ביטחון ושפע כלכלי. מלכותו נמשכה כ-37 שנים.

מותו של רומולוס

בזמן שרומולוס נאם באסיפת עם בנושא צבאי, הופיע פתאום ערפל כה כבד שלא ניתן יותר לראות את הנואם על הבמה. כאשר הערפל פג, רומולוס נעלם מבלי להשאיר עקבות. ה"אבות" שישבו על אותה במה, הסבירו לקהל שרומולוס נחטף על ידי רוח סערה. הקהל נשאר המום למשך זמן רב ואחר כך החלו בקריאות הידד לרומולוס האל וביקשו ממנו בקשות שונות למענם ולמען עירם. טיטוס ליוויוס מוסיף, כדרכו, שהוא בטוח שגם באותם רגעים היו כאלו שהאמינו יותר לאפשרות שהמלך נרצח על ידי ה"אבות". ברומא החלו מהומות קשות בנושא מינוי יורש לרומולוס. הסנטורים טענו שאין בעיר אדם הראוי לכך. הסבינים רצו להמליך את אחד מצאצאי מלכם טיטוס אך הרומאים הוותיקים התנגדו לכך. הסנטורים החליטו שהם יהיו השליטים כאשר כל אחד מהם שולט זמן קצר לפי התור ובעזרת הליקטורים שרומולוס מינה בזמנו. במהרה העם הרומי החל להתמרמר ששיטת שלטון זו גרועה כי כעת יש 100 מלכים ששולטים בעיר ביד רמה ואכזרית. הסנטורים החלו חוששים למעמדם ולבסוף נאלצו לפנות אל העם לבחור מלך בבחירות חופשיות. הם בחרו את האיש ממוצא סביני נומה פומפיליוס (Numa Pompilius) שהיה למלך השני של רומא.

רומולוס האל

לפי טיטוס ליוויוס, בעוד העם הרומאי מתאבל על העלמו של רומולוס הגיע "איש מכובד" בשם פרוקולוס יוליוס ובהתייצבו מול הסנטורים, סיפר שרומולוס ירד מהשמים ודיבר עמו באותו בוקר. רומולוס ציווה עליו לבוא לפני אזרחי רומא ולהודיע להם

שרומא תהפוך לבירת העולם ושום כוח אנושי לא יוכל לנצח אותה. לאחר דבריו, חזר רומולוס השמימה. בגרסאות מאוחרות של אגדת התאומים מסופר שהאל מרס, אביו של רומולוס, ביקש מראש האלים, יופיטר, להביא את בנו לחיות על האולימפוס בין האלים. יופיטר הסכים לכך ורומולוס הגיע לאולימפוס, שם הפך לאל קוירינו (Quirino), האל המייצג את הרומאים בשמים.

מקור האגדה

אין שום ראיה היסטורית או ארכיאולוגית לקיומם של התאומים וליסוד העיר רומא על ידי רומולוס. בעיני כל ההיסטוריונים המודרניים מדובר באגדה ובמיתוס היסטורי. ההיסטוריון והסופר המפורסם תאודור מומסן (זוכה פרס נובל לספרות בשנת 1902), כותב בספרו המונומנטלי "דברי ימי רומא" בנושא אגדת רמוס ורומולוס: "על ההיסטוריה קודם כל להשתחרר מסיפורי-מעשיות כאלו, המתיימרים להיות היסטוריה ואמנם בעצם אינם אלא בדותות דלות-רוח גרידא". מקור האגדה עתיק מאוד, אך היא הועלתה לראשונה על הכתב על ידי המשורר הרומי ורגיליוס בתקופת שלטונו של אוגוסטוס. בערך באותה תקופה העלה ההיסטוריון טיטוס ליוויס את סיפור יסוד רומא על ידי האחים התאומים, בספריו על תולדות רומי, כעובדה היסטורית. סיפורם של רמוס ורומולוס ויסוד רומא מופיע גם בכתביהם של פלוטארכוס, דיו קסיוס וקיקרו. כאמור, אגדת התאומים ויסוד רומא היא עתיקה מאוד ואכן אנו מוצאים את הזאבה המניקה את התאומים במטבע מאמצע המאה ה-3 לפני הספירה וגם פסל של הזאבה המניקה ותחריט באותו נושא, מאותה מאה.

ליוויס מתארך את תקופת שלטונו של רומולוס בין השנים 716-753 לפנה"ס, ולפי דיו קסיוס היה רומולוס בן 18 כאשר ייסד את רומא, לפיכך תאריך לידתם של התאומים היה בשנת 771 לפנה"ס. תאריכים אלה צריכים להילקח בערבון מוגבל, לאור העובדה שמדובר באגדה ובמיתוס.

אחת הגרסאות שמעלה ליוויס היא ששמה של אשת פאוסטולוס היה לופה ושהיא הניקה את רמוס ורומולוס. השם לופה מקושר למילה הלטינית "לופה" ("LUPA") שמשמעותה היא "זאבה". יש גם לציין שבתקופות מסוימות שימשה המילה לופה ככינוי לזונה.

חוקרים רבים ניסו לתהות על השאלה מדוע נוצר מיתוס מפורסם זה, מה הייתה מטרתו? מומסן טוען שהמיתוס נוצר לאחר שהעיר רומא נוסדה ונבנתה בהדרגה. לדבריו האזור בו נוסדה העיר היה אזור מאוד בלתי מתאים להתיישבות ולחקלאות לאור השטפונות התכופים של הטיבר שגם יצרו סביבו ביצות רבות. בכל זאת אנשים התיישבו במקום זה ויסדו עיר גדולה (אך לא חקלאית). הורגש צורך להסביר מדוע נבחר דווקא מקום זה וכך נוצר (לפי מומסן) סיפור רמוס ורומולוס. הוא גם מוסיף שהאגדה נוצרה כדי להסביר את הקשר בין רומא ולטיום (מקור הלטינים) ובירתו אלבה לונגה. חוקרים אחרים סוברים שאגדת רמוס ורומולוס ויורשיהם שבאו אחריהם, נועדה לחזק את הרגש והמוטיבציה הלאומיים של אנשי רומא. על כן, רומא נוסדה על ידי צאצא של גיבור מלחמת טרויה, רומולוס עצמו היה בן של האל מרס והיה גם גיבור ללא חת שניצח בכל מלחמותיו. חוקרים אחרים משערים שהעיסוק במיתוס זה והעלתו על הכתב בימי הקיסרים הרומיים הראשונים, נועד להציג קיסרים אלו כצאצאים של רומולוס, כלומר כבני אלים. היסטוריונים רבים מתלבטים עדיין בשאלה מה היה תפקידו של האח התאום רמוס במיתוס ומדוע היה עליו להרצח על ידי אחיו?

האגדה של רמוס ורומולוס, לפי חוקרים אחרים, משקפת את המתחות והעוינות ששררו בתקופה הקדומה בין אלבה לונגה, ששימשה כבירת הברית הלטינית, ובין רומא. מתחות זו הסתיימה בכך שרומא הרסה את אלבה וירשה את מקומה כעיר ההגמונית בליגה הלטינית.

רמוס ורומולוס כסמלים וכמושא אמנות

אולי הידוע ביותר בתיאורים האומנותיים של רמוס ורומולוס הוא פסל הזאבה הקפיטולינית, שמתוארך למאה 5 לפנה"ס, ומוצג עד היום במוזיאון הקפיטוליני ברומא. במאה ה-16 הוספו לפסל דמויותיהם של הילדים רומולוס ורמוס, היונקים מפטמותיה של הזאבה.

אחד מסמליה של העיר רומא מבוסס על פסל זה, הזאבה הקפיטולינית המניקה את רמוס ורומולוס.

רמוס ורומולוס תוארו פעמים רבות על ידי אמנים, לדוגמה, ציורו של פטר פאול רובנס, המציג את התאומים, הזאבה הקפיטולינית, ורועה הצאן פאוסטולוס כאשר ברקע מצוירים הורים של התאומים האל מרס, וריאה סילביה.

פסל הזאבה הקפיטולינית, שמתוארך למאה 5 לפנה"ס, ומוצג עד היום במוזיאון הקפיטוליני ברומא.

דוגמה נוספת היא פסל המתכת של אלכסנדר קאלדר משנת 1928 המוצג במוזיאון הירשהורן שבסמית'סוניאן. הפסל מתאר בצורה מופשטת את דמויותיהם של רמוס ורומולוס והזאבה.

על כריכת ספרי ההיסטוריה של תאודור מומסן, דברי ימי רומא מופיע הציור של פסל הזאבה הקפיטולינית והתאומים.

בעולם הדמיוני של מסע בין כוכבים נקראים שני כוכבי הלכת שמהם באו הרומולנים (אחד מהגזעים המופיעים בסדרה) - רמוס ורומולוס.

רמוס ורומולוס הם שמות הקוד של שני הסוכנים החשאיים סול וכריס ברומן של דייוויד מורל "אחוות הוורד".

במשחק הווידאו *Assassin's Creed: Brotherhood*, המתרחש באיטליה של המאה ה-16, מתוארת כת פגאנית הסוגדת לרומולוס כאל, הם מתלבשים כזאבים ונוהגים לתקוף ולשדוד את תושבי רומא. בימי מוסוליני והפשיזם באיטליה, נקראו הילדים בתנועת הנוער הפשיסטית בשם לופטי (Lupeti) כלומר "בני הזאב" על שם רמוס ורומולוס. גם דבר חטיפת הסבינות על ידי בני רומא שימש נושא לציורים של אמנים רבים.

לקריאה נוספת

- "מיתולוגיה עכשיר", אפי זיו, עם עובד, 2003.

קישורים חיצוניים

- מדיה וקבצים בנושא **רמוס ורומולוס** בוויקישיתוף

מלכי רומא | קיסרי רומא | בית קונסטנטינוס והתקופה הנוצרית | הקיסרות הרומית המערבית

רומולוס (717–753) • טיטוס טאטיוס • נומה פומפיליוס (673–717) • טולוס הוסטיליוס (642–673) • אנקוס מארקיוס (642–617) • לוקיוס טארקוויניוס פריסקוס (616–579) • סרוויוס טוליוס (578–535) • לוקיוס טארקוויניוס סופרבוס (535–510/509)

המלוכה הרומית

קטגוריות: מיתולוגיה רומית | מלכי רומא | המלוכה הרומית | דמויות מיתולוגיות | תאומים

- שונה לאחרונה ב־10:31, 29 בדצמבר 2014.
- הטקסט מוגש בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס-שיתוף זהה 3.0; ייתכן שישנם תנאים נוספים. ראו תנאי שימוש לפרטים.

رومولوس ورموس

من ويكيبيديا، الموسوعة الحرة

رومولوس (القرن 8 ق . م)

اول ملوك روما (٧٥٣ - ٧١٦ ق . م .)

رومولوس (حوالي 771 إلى 717 ق.م.) و**رموس** (حوالي 771 إلى 753 ق.م.) حسب التقاليد هما مؤسسا روما. وهما أخوان توأم في الميثولوجيا الرومانية أمهما الكاهنة ريا سيلفيا والأب مارس إله الحرب. في تاريخ بلوتارخ كان رومولوس أول ملك لروما، وكلاهما أَرْضَعْتَهُمَا أنثى ذئب وذلك حسب الأسطورة.

-معظم الرومان تقبلوا الرواية القائلة إن رومولوس وأخاه ريموس التوأم كانا طفلين متخلى عنهما وقد ارضعتهما ذئبة , فلما كبرا أسّسا مدينة روما على هضبة تشرف على نهر التيبر , عُرفت فيما بعد باسم هضبة بالاتينا .

وفيما كانت الاسوار تُشاد حول الأكواخ والسقيفات البسيطة الجافية , استغرق ريموس في الضحك بسبب ارتفاعها البسيط . وابدى ازدرائه بالقفز من فوقها . ويزعمون ان رومولوس قضى على أخيه من فوره ، وأنه صاح إذ ذاك أن لا أحد سيهزأ بالمدينة الجديدة .

وقد حكم رومولوس روما زهاء أربعين سنة . وفي هذه المدة وسّع الحدود ، وضم مزيداً من الحقول لزراعة بعض المحاصيل . ويقول بعض المؤرخين إنه مات غيلة .

[1][2]

مراجع

- ٨.1 صانعو التاريخ - سمير شيخاني .
- ٨.2 شخصية عظيمة - ترجمة د. مازن طليمات.

انظر أيضا

- لوبا كابيتولينا
- تيتوس ناتيبوس

هذه بذرة مقالة عن التاريخ بحاجة للتوسيع. شارك في تحريرها.

في كومنز صور وملفات عن: رومولوس

ورمولوس

مجلوبة من "http://ar.wikipedia.org/w/index.php?title=ورمولوس_ورموس&oldid=15615535"

هذه بذرة مقالة عن ميثولوجيا رومانية بحاجة للتوسيع. شارك في تحريرها.

تصنيفات: أنصاف آلهة | توائم | شخصيات مؤلهة | مؤسسوا مدن | ملوك روما | ميثولوجيا رومانية

- آخر تعديل لهذه الصفحة كان يوم 18 أبريل 2015 الساعة 07:04.
- النصوص منشورة برخصة المشاع الإبداعي. طالع شروط الاستخدام للتفاصيل.

رموس و رمولوس

از ویکی‌پدیا، دانشنامهٔ آزاد

رُمولوس و رموس (به لاتین: Romulus - Remus) برپایهٔ

اسطوره‌های رومی دو برادر بنیادگذار شهر رم بودند.

رموس و رمولوس در حال شیر خوردن از پستان ماده‌گرگ؛ در سوی چپ نگارهٔ رئا سیلویا دیده می‌شود. تابلو ژُملو و رمو اثر پتر پاول روبنز

پدر این دو نومیتز برادر آمولیوس و پادشاه آلبا لونگا بود. این دو از کوچندگان شهر ویران‌شدهٔ تروا بودند. آمولیوس نومیتز را می‌کشد و رئا سیلویا را ناچار می‌کند که راه رهبانیت را بپذیرد تا بدین سان همسری نگریند و فرزندی که شایستهٔ پادشاهی‌است از او نزاید. ولی مارس خدای جنگ شیفتهٔ رئا سیلویا شد و با او گرد آمد. رئا باردار شده و برادر شوهرش آمولیوس از این موضوع آگاه می‌شود و رئا سیلویا را به زندان می‌افکند تا زمان زایمانش فرا رسد. او دو پسر دوقلو می‌زاید به نام‌ها رموس و رمولیوس. آمولیوس خشمگین شده، رئا را زنده به گور کرده و دو پسر خردسال دوقلویش -رمولوس و رموس- را به رود تیبر می‌سپارد. دو برادر از خیزاب خروشان رهایی می‌یابند و به کرانهٔ رود می‌رسند.

ماده‌گرگی (گرگ کاپیتول) بدانها شیر می‌دهد. این دو بزرگ می‌شوند و آمولیوس عموی خود و کشندهٔ پدرشان را نابود می‌کنند. سپس برفراز تپهٔ پالاسیوم شهر رم را پی‌می‌نهند و رمولوس نخستین شاه رم می‌گردد.

رمولوس پس از چندی برادرش را به دلیل گذر از قانون می‌کشد و خود نیز در توفانی سخت درمی‌گذرد.

روایتی ساده تر

فئودور پتروویچ کوروفکین، در کتاب «تاریخ روم باستان» روایت سراسر است تر و ساده تری از «افسانهٔ پیدایش شهر روم» که همان افسانه «رومولو و رما» می باشد، دارد:

زمانی دراز بعد از پیدایش شهر روم[=رُم]، افسانه ای بوجود آمد مبنی بر اینکه این شهر چگونه و بوسیلهٔ چه کسی ساخته شده است. بر طبق این افسانه، سزار یکی از شهرهای لاتینی دستور داد فرزندان خواهرزاده اش، یعنی **رومولو** و **رما** را به رودخانهٔ تیبر افکنند. زیرا از این می ترسید که این دو چون بزرگ شوند، وی را از تخت به زیر آورند.

کودکان در نقطهٔ کم آبی از رودخانه فروافتادند و ماده گرگی آنها را نجات داد. گرگ با شیر خود ایشان را سیر می کرد تا زنده بمانند. سپس چوپانی آن دو کودک را یافت و به خانه بُرد و بزرگشان نمود.

برادران که بزرگ شدند، به جان یکدیگر افتادند. رومولو، رما را کشت و سپس شهر روم را در همانجایی که چوپان ایشان را یافته بود، بنا کرد. سپس آن را به یاد برادر مقتولش(رِما یا همان رموس)، روم نامید و خود سزار این شهر شد.

منابع

- لغتنامهٔ دهخدا؛ سرواژهٔ رمولوس
- کوروفکین، فتودور.پتروویچ. *تاریخ روم باستان*. ترجمهٔ غلامحسین متین. چاپ اول. تهران: انتشارات محور، ۱۳۷۹. ISBN 964-6796-06-0.
- Wikipedia contributors, "Romulus and Remus," Wikipedia, The Free Encyclopedia, http://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Romulus_and_Remus&oldid=283533684 (accessed April 15, 2009).

ن • ب • و (edit) دین و اسطوره‌های رومی DA%AF%D9%84%DA%AF%D9%88%D9%85%DB%8C&action=edit	[نمایش]
ن • ب • و (edit) ایزدان	<ul style="list-style-type: none"> آپولو • باکوس (لیبر) • بونادئا • کستور و پولوکس • سرس • کوپیدو • دیانا دیس پاتر • فائونوس • جنیوس • هرکول • ژانوس • یونو • ژوپیتر • لارس • مارس مرکوری • مینروا • ارکوس • نپتون • پئاتس • پلوتون • پریاپوس • پروسرپینا کویرینوس • ساتورن • سیلوانوس • سول • ونوس • وستا • وولکان کنکوردیا • فیدس • فورتونا • پیتاس • اسپس • روما • ترا آیناس • رموس و رمولوس • نوما پمپیلیوس • سرویوس تولیوس آنکوس مارکیوس
ن • ب • و (edit) پایه‌گذاران افسانه‌ای	<p><i>انه/ید</i> (اثر ویرژیل) • <i>دگردیسی‌ها</i> و <i>فاستی</i> (اثر اووید) • سوگ‌نامه‌ها، کتاب ۴ (اثر پروپرتیوس) • <i>الاغ طلایی</i> (اثر آپولیوس)</p>
ن • ب • و (edit) یادمان‌ها و روم DA%AF%D9%88:%D9%BE%D8%A7%D8%AF%D8%B4%88%D8%A7%D9%86_%D8%B1%D9%88%D9%85&action=edit	[نمایش]
ن • ب • و (edit) رومولوس	<ul style="list-style-type: none"> رومولوس (۷۵۳ تا ۷۱۷ قبل از میلاد) • نوما پمپیلیوس (۷۱۷ تا ۶۷۳ قبل از میلاد) • تولوس هوستیلیوس (۶۷۳ تا ۶۴۲ قبل از میلاد) • آنکوس مارکیوس (۶۴۲ تا ۶۱۷ قبل از میلاد) • لوسیوس تارکوینیوس پریسکوس (۶۱۶ تا ۵۷۹ قبل از میلاد) • سرویوس تولیوس (۵۷۸ تا ۵۳۵ قبل از میلاد) • لوسیوس تارکوینیوس سوپربوس (۵۳۵ تا ۵۱۰/۵۰۹ قبل از میلاد) • قبل از میلاد) •

برگرفته از «http://fa.wikipedia.org/w/index.php?title=رموس_و_رمولوس&oldid=14558291»

- این صفحه آخرین‌بار در ۱۰ ژانویهٔ ۲۰۱۵ ساعت ۰۸:۱۹ تغییر یافته‌است.
- همهٔ نوشته‌ها تحت مجوز Creative Commons Attribution/Share-Alike در دسترس است؛ برای جزئیات بیشتر شرایط استفاده را بخوانید.
- ویکی‌پدیا® علامتی تجاری متعلق به سازمان غیرانتفاعی بنیاد ویکی‌مدیا است.

Romulus

Definition from Wiktionary, the free dictionary

Contents

- 1 English
 - 1.1 Etymology
 - 1.2 Proper noun
 - 1.2.1 Translations
- 2 Latin
 - 2.1 Etymology
 - 2.2 Pronunciation
 - 2.3 Proper noun
 - 2.3.1 Inflection

English

Etymology

From Latin *Rōmulus*.

Proper noun

Romulus

1. (*Roman mythology*) The legendary founder of Rome and the twin brother of Remus.

Translations

<div data-bbox="110 1484 477 1524" data-label="Text"> <p>legendary founder of Rome</p> </div>	<div data-bbox="1411 1484 1523 1518" data-label="Text"> <p>[show ▼]</p> </div>
---	--

Latin

Etymology

Most likely a back-formation of *Rōma*.

Pronunciation

- (*Classical*) IPA^(key): /ˈroː.mu.lus/, [ˈroː.mʊ.ɫʊs]

- (*Ecclesiastical*) IPA^(key): /ˈro.mu.lus/, [ˈroː.mu.lus], [ˈrɔː.mu.lus]

Proper noun

Rōmulus *m* (*genitive* **Rōmulī**); *second declension*

- (*Roman mythology*) The legendary founder of Rome and the twin brother of Remus.

Inflection

Second declension.

<i>Number</i>	<i>Singular</i>	<i>Plural</i>
<i>nominative</i>	Rōmulus	Rōmulī
<i>genitive</i>	Rōmulī	Rōmulōrum
<i>dative</i>	Rōmulō	Rōmulīs
<i>accusative</i>	Rōmulum	Rōmulōs
<i>ablative</i>	Rōmulō	Rōmulīs
<i>vocative</i>	Rōmule	Rōmulī

Retrieved from "https://en.wiktionary.org/w/index.php?title=Romulus&oldid=32277562"

Categories: English terms derived from Latin | English lemmas | English proper nouns | en:Roman mythology | Latin terms with IPA pronunciation | Latin lemmas | Latin proper nouns | la:Roman mythology | Latin second declension nouns

- This page was last modified on 26 February 2015, at 01:58.
- Text is available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike License; additional terms may apply. By using this site, you agree to the Terms of Use and Privacy Policy.

Romulus and Remus

From Wikipedia, the free encyclopedia

Romulus /ˈrɒmjʊləs/ and **Remus** /ˈriːməs/ were the twin brothers and main characters of Rome's foundation myth. (The pronunciation in English is different from the Latin original **Rōmulus** and **Rēmus**). Their mother was Rhea Silvia, daughter of Numitor, king of Alba Longa. Before their conception, Numitor's brother Amulius seized power, killed Numitor's male heirs and forced Rhea Silvia to become a Vestal Virgin, sworn to chastity. Rhea Silvia conceived the twins by the god Mars, or by the god Hercules. Once the twins were born, Amulius had them abandoned to die in the Tiber river. They were saved by a series of miraculous interventions: the river carried them to safety, a she-wolf (in Latin, *lupa*) found and suckled them, and a woodpecker fed them. A shepherd and his wife found them and fostered them to manhood as simple shepherds. The twins, still ignorant of their true origins, proved to be natural leaders. Each acquired many followers. When they discovered the truth of their birth, they killed Amulius and restored Numitor to his throne. Rather than wait to inherit Alba Longa, they chose to found a new city.

While Romulus wanted to found the new city on the Palatine Hill, Remus preferred the Aventine Hill.^[2] They agreed to determine the site through augury but when each claimed the results in his own favor, they quarreled and Remus was killed.^[3] Romulus founded the new city, named it Rome, after himself, and created its first legions and senate. The new city grew rapidly, swelled by landless refugees; as most of these were male and unmarried, Romulus arranged the abduction of women from the neighboring Sabines. The ensuing war ended with the joining of Sabines and Romans as one Roman people. Thanks to divine favour and Romulus's inspired leadership, Rome became a dominant force, but Romulus himself became increasingly autocratic, and disappeared or died in mysterious circumstances. In later forms of the myth, he ascended to heaven and was identified with Quirinus, the divine personification of the Roman people.

The legend as a whole encapsulates Rome's ideas of itself, its origins and moral values. For modern scholarship, it remains one of the most complex and problematic of all foundation myths, particularly Remus's death. Ancient historians had no doubt that Romulus gave his name to the city. Most modern historians believe his name a back-formation from the name Rome; the basis for Remus's name and role remain subjects of ancient and modern speculation. The myth was fully developed into something like an "official", chronological version in the Late Republican and early Imperial era; Roman historians dated the city's foundation to between 758 and 728 BC, and Plutarch reckoned the twins' birth year as c. 27/28 March 771 BC. An earlier tradition that gave Romulus a distant ancestor in the semi-divine Trojan prince Aeneas was further embellished, and Romulus was made the direct ancestor of Rome's first Imperial dynasty. Possible historical bases for the broad mythological narrative remain unclear and disputed.^[4] The image of the she-wolf suckling the divinely fathered twins became an iconic representation of the city and its founding legend, making Romulus and Remus preeminent among the feral children of ancient mythography.

Capitoline Wolf. Traditional scholarship says the wolf-figure is Etruscan, 5th century BC, with figures of Romulus and Remus added in the 15th century AD by Antonio Pollaiuolo. Recent studies suggest that the wolf may be a medieval sculpture dating from the 13th century AD.^[1]

Contents

- 1 The legend in ancient sources
 - 1.1 Stories of ancestry and parentage
- 2 Founding of Rome
 - 2.1 Death of Remus
- 3 City of Rome
 - 3.1 War with the Sabines
 - 3.2 Organization and growth
 - 3.3 Death of Romulus
 - 3.3.1 Alleged dates
- 4 Romulus-Quirinus
- 5 Iconography
- 6 In popular culture
- 7 See also
- 8 References
- 9 Further reading
- 10 External links

The legend in ancient sources

Modern scholarship approaches the various known stories of Romulus and Remus as cumulative elaborations and later interpretations of Roman foundation-myth. Particular versions and collations were presented by Roman historians as authoritative, an official history trimmed of contradictions and untidy variants to justify contemporary developments, genealogies and actions in relation to Roman morality. Other narratives appear to represent popular or folkloric tradition; some of these remain inscrutable in purpose and meaning. Wiseman sums the whole as the mythography of an unusually problematic foundation and early history.^{[5][6]} Cornell and others describe particular elements of the mythos as "shameful".^[7] Nevertheless, by the 4th century BC, the fundamentals of the Romulus and Remus story were standard Roman fare, and by 269 BC the wolf and suckling twins appeared on one of the earliest, if not the earliest issues of Roman silver coinage. Rome's foundation story was evidently a matter of national pride. It featured in the earliest known history of Rome, which was attributed to Diocles of Peparethus. The patrician senator Quintus Fabius Pictor used Diocles' as a source for his own history of Rome, written around the time of Rome's war with Hannibal and probably intended for circulation among Rome's Greek-speaking allies.^{[8][9]}

Fabius' history provided a basis for the early books of Livy's *Ab Urbe Condita*, which he wrote in Latin, and for several Greek-language histories of Rome, including Dionysius of Halicarnassus's *Roman Antiquities*, written during the late 1st century BC, and Plutarch's early 2nd century *Life of Romulus*.^{[10][11]} These three accounts provide the broad literary basis for studies of Rome's founding mythography. They have much in common, but each is selective to its purpose. Livy's is a dignified handbook, justifying the purpose and morality of Roman traditions observed in his own times. Dionysius and Plutarch approach the same subjects as interested outsiders, and include founder-traditions not mentioned by Livy, untraceable to a common source and probably specific to particular regions, social classes or oral traditions.^{[12][13]} A Roman text of the late Imperial era, *Origo gentis Romanae* (The origin of the Roman people) is dedicated to the many "more or less bizarre", often contradictory variants of Rome's foundation myth, including versions in which Remus founds a city named Remuria, five

miles from Rome, and outlives his brother Romulus.^{[14][15]}

Stories of ancestry and parentage

There are several variations on the basic legendary tale.

Plutarch presents Romulus's and Remus's ancient descent from prince Aeneas, fugitive from Troy after its destruction by the Achaeans. Their maternal grandfather is his descendant Numitor, who inherits the kingship of Alba Longa. Numitor's brother Amulius inherits its treasury, including the gold brought by Aeneas from Troy. Amulius uses his control of the treasury to dethrone Numitor, but fears that Numitor's daughter, Rhea Silvia, will bear children who could overthrow him.

Amulius forces Rhea Silvia into perpetual virginity as a Vestal priestess, but she bears children anyway. In one variation of the story, Mars, god of war, seduces and impregnates her: in another, Amulius himself seduces her, and in yet another, Hercules.

The king sees his niece's pregnancy and confines her. She gives birth to twin boys of remarkable beauty; her uncle orders her death and theirs. One account holds that he has Rhea buried alive – the standard punishment for Vestal Virgins who violated their vow of celibacy – and orders the death of the twins by exposure; both means would avoid his direct blood-guilt. In another, he has Rhea and her twins thrown into the River Tiber.

In every version, a servant is charged with the deed of killing the twins, but cannot bring himself to harm them. He places them in a basket and leaves it on the banks of the Tiber. The river rises in flood and carries the twins downstream, unharmed.^[16]

The river deity Tiberinus makes the basket catch in the roots of a fig tree that grows in the Velabrum swamp at the base of the Palatine Hill. The twins are found and suckled by a she-wolf (*Lupa*) and fed by a woodpecker (Picus). A shepherd of Amulius named Faustulus discovers them and takes them to his hut, where he and his wife Acca Larentia raise them as their own children.

In another variant, Hercules impregnates Acca Larentia and marries her off to the shepherd Faustulus. She has twelve sons; when one of them dies, Romulus takes his place to found the priestly college of Arval brothers *Fratres Arvales*. Acca Larentia is therefore identified with the Arval goddess *Dea Dia*, who is served by the Arvals. In later Republican religious tradition, a Quirinal priest (flamen) impersonated Romulus (by then deified as *Quirinus*) to perform funerary rites for his foster mother (identified as *Dia*).

Another and probably late tradition has Acca Larentia as a sacred prostitute (one of many Roman slangs for prostitute was *lupa* (she-wolf)).^{[17][18]}

Yet another tradition relates that Romulus and Remus are nursed by the Wolf-Goddess *Lupa* or *Lupercal* in her cave-lair (*lupercal*). *Lupercal* was given cult for her protection of sheep from wolves and her spouse was the Wolf-and-Shepherd-God *Lupercus*, who brought fertility to the flocks. She has been identified with Acca Larentia.

Founding of Rome

Altar from Ostia showing the discovery of Romulus and Remus (now at the Palazzo Massimo alle Terme).

Faustulus (to the right of picture) discovers Romulus and Remus with the she-wolf and woodpecker. Their mother Rhea Silvia and the river-god Tiberinus witness the moment. Painting by Peter Paul Rubens, c. 1616 (Capitoline Museums).

In all versions of the founding myth, the twins grew up as shepherds. While tending their flocks, they came into conflict with the shepherds of Amulius. Remus was captured and brought before Amulius, who eventually discovers his identity. Romulus raised a band of shepherds to liberate his brother and Amulius was killed. Romulus and Remus were conjointly offered the crown but they refused it and restored Numitor to the throne. They left to found their own city, but could not agree on its location; Romulus preferred the Palatine Hill, Remus preferred the Aventine Hill. They agreed to seek the will of the gods in this matter, through augury. Each took position on his respective hill and prepared a sacred space there. Remus saw six auspicious birds; but Romulus saw twelve. Romulus claimed superior augury as the divine basis of his right to decide. Remus made a counterclaim: he saw his six vultures first. Romulus set to work with his supporters, digging a trench (or building a wall, according to Dionysius) around the Palatine to define his city boundary.

Death of Remus

Livy gave two versions of Remus's death. In the one "more generally received", Remus criticized and belittles the new wall, and in a final insult to the new city and its founder alike, he leaped over it. Romulus killed him, saying "So perish every one that shall hereafter leap over my wall". In the other version, Remus was simply stated as dead; no murder was alleged. Two other, lesser known accounts have Remus killed by a blow to the head with a spade, wielded either by Romulus's commander Fabius (according to St. Jerome's version) or by a man named Celer. Romulus buried Remus with honour and regret.^[19] The Roman *ab urbe condita* began from the founding of the city, and places that date as 21 April 753 BC.^[20]

City of Rome

Romulus completed his city and named it *Roma* after himself. Then he divided his fighting men into regiments of 3000 infantry and 300 cavalry, which he called "legions". From the rest of the populace he selected 100 of the most noble and wealthy fathers to serve as his council. He called these men Patricians: they were fathers of Rome, not only because they cared for their own legitimate citizen-sons but because they had a fatherly care for Rome and all its people. They were also its elders, and were therefore known as Senators. Romulus thereby inaugurated a system of government and social hierarchy based on the patron-client relationship.

Rome drew exiles, refugees, the dispossessed, criminals and runaway slaves. The city expanded its boundaries to accommodate them; five of the seven hills of Rome were settled: the Capitoline Hill, the Aventine Hill, the Caelian Hill, the Quirinal Hill, and the Palatine Hill. As most of these immigrants were men, Rome found itself with a shortage of marriageable women. Romulus invited the neighboring Sabines and Latins, along with their womenfolk, to a festival at the Circus Maximus, in honour of Consus (or of Neptune). While the men were distracted by the games and befuddled with wine, the Romans seized their daughters and took them into the city. Most were eventually persuaded to marry Roman men.

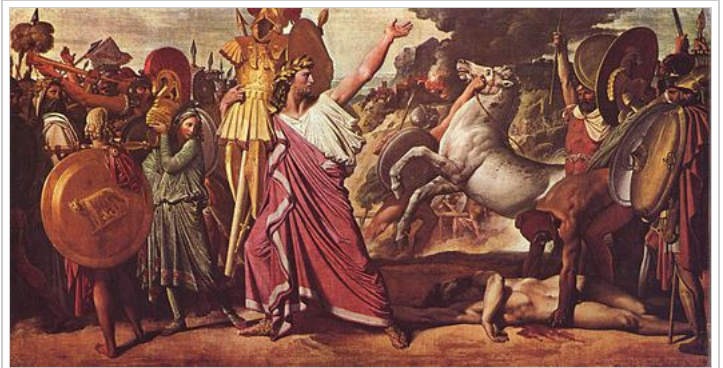
War with the Sabines

The Sabine and Latin men demanded the return of their daughters. The inhabitants of three Latin towns

(Caenina, Antemnae and Crustumerium) took up arms one after the other but were soundly defeated by Romulus, who killed Acron, the king of Caenina, with his own hand and celebrates the first Roman triumph shortly after. Romulus was magnanimous in victory – most of the conquered land was divided among Rome's citizens but none of the defeated were enslaved.

The Sabine king Titus Tatius marched on Rome to assault its Capitoline citadel. The citadel commander's daughter Tarpeia opened the gates for them, in return for "what they wear on their left arms". She expected their golden bracelets. Once inside, the Sabines crushed her to death under a pile of their shields.

The Sabines left the citadel to meet the Romans in open battle in the space later known as the comitium. The outcome hung in the balance; the Romans retreated to the Palatine Hill, where Romulus called on Jupiter for help – traditionally at the place where a temple to Jupiter *Stator* ("the stayer") was built. The Romans drove the Sabines back to the point where the Curia Hostilia later stood.

Romulus, Victor over Acron, hauls the rich booty to the temple of Jupiter, by Jean Auguste Dominique Ingres

The Sabine Women, by Jacques-Louis David

The Sabine women themselves then intervened to beg for unity between Sabines and Romans. A truce was made, then peace. The Romans based themselves on the Palatine and the Sabines on the Quirinal, with Romulus and Tatius as joint kings and the Comitium as the common centre of government and culture. 100 Sabine elders and clan leaders joined the Patrician Senate. The Sabines adopted the Roman calendar, and the Romans adopted the armour and oblong shield of the Sabines. The legions were doubled in size.

Organization and growth

Romulus and Tatius ruled jointly for five years and subdued the Alban colony of the Camerini. Then Tatius sheltered some allies who had illegally plundered the Lavinians, and murdered ambassadors sent to seek justice. Romulus and the Senate decided that Tatius should go to Lavinium to offer sacrifice and appease his offence. At Lavinium, Tatius was assassinated and Romulus became sole king.

As king, Romulus held authority over Rome's armies and judiciary. He organized Rome's administration according to tribe; one of Latins (*Rammnes*), one of Sabines (*Titites*), and one of *Luceres*.^[21] Each elected a tribune to represent their civil, religious, and military interests. The tribunes were magistrates of their tribes, performed sacrifices on their behalf, and commanded their tribal levies in times of war.

Romulus divided each tribe into ten *curiae* to form the *Comitia Curiata*. The thirty curiae derived their individual names from thirty of the kidnapped Sabine women.

The individual curiae were further divided into ten *gentes*, held to form the basis for the nomen in the Roman naming convention. Proposals made by Romulus or the Senate were offered to the Curiate assembly for ratification; the ten *gentes* within each curia cast a vote. Votes were carried by whichever gens has a majority.

Romulus formed a personal guard called the *Celeres*; these were three hundred of Rome's finest horsemen. They were commanded by a tribune of the Ramnes; in one version of the founding tale, Celer killed Remus and helped Romulus found the city of Rome. The provision of a personal guard for Romulus helped justify the Augustan development of a Praetorian Guard, responsible for internal security and the personal safety of the Emperor. The relationship between Romulus and his Tribune resembled the later relation between the Roman Dictator and his Magister Equitum. Celer, as the Celerum Tribune, occupied the second place in the state, and in Romulus's absence had the rights of convoking the Comitia and commanding the armies.

For more than two decades, Romulus waged wars and expanded Rome's territory. He subdued Fidenae, which seized Roman provisions during a famine, and founded a Roman colony there. Then he subdued the Crustumini, who had murdered Roman colonists in their territory. The Etruscans of Veii protested the presence of a Roman garrison at Fidenae, and demanded the return of the town to its citizens. When Romulus refused, they confronted him in battle and were defeated. They agreed to a hundred-year truce and surrendered fifty noble hostages: Romulus celebrated his third and last triumph.

When Romulus's grandfather Numitor died, the people of Alba Longa offered him the crown as rightful heir. Romulus adapted the government of the city to a Roman model. Henceforth, the citizens held annual elections and choose one of their own as Roman governor.

In Rome, Romulus began to show signs of autocratic rule. The Senate becomes less influential in administration and lawmaking; Romulus ruled by edict. He divided his conquered territories among his soldiers without Patrician consent. Senatorial resentment grew to hatred.

Death of Romulus

According to the legend, Romulus "mysteriously" disappeared in a storm or whirlwind, during or shortly after offering public sacrifice at or near the Quirinal Hill.^[22] A "foul suspicion" arises that the Senate, weary of kingly government, and exasperated of late by the imperious deportment of Romulus toward them, had plotted against his life and made him away, so that they might assume the authority and government into their own hands. This suspicion they sought to turn aside by decreeing divine honors to Romulus, as to one not dead, but translated to a higher condition. And Proculus, a man of note, took oath that he saw Romulus caught up into heaven in his arms and vestments, and heard him, as he ascended, cry out that they should hereafter style him by the name of Quirinus.^[23]

Livy repeats more or less the same story, but shifts the initiative for deification to the people of Rome:

Then a few voices began to proclaim Romulus's divinity; the cry was taken up, and at last every man present hailed him as a god and son of a god, and prayed to him to be forever gracious and to protect his children. However, even on this great occasion there were, I believe, a few dissenters who secretly maintained that the king had been torn to pieces by the senators. At all events the story got about, though in veiled terms; but it was not important, as awe, and admiration for Romulus's greatness, set the seal upon the other version of his end, which was, moreover, given further credit by the timely action of a certain Julius Proculus, a man, we are told, honored for his wise counsel on weighty matters. The loss of the king had left the people in an uneasy mood and suspicious of the senators, and Proculus, aware of the prevalent temper, conceived the shrewd idea of addressing the Assembly. 'Romulus', he declared, 'the father of our city descended from heaven at dawn this morning and appeared to me. In awe and reverence I stood before him, praying for permission to look upon his face without sin. *Go*, he said, *and tell the Romans that by heaven's will my Rome shall be capital of the world. Let them learn to be soldiers. Let them know, and teach their*

children, that no power on earth can stand against Roman arms. Having spoken these words, he was taken up again into the sky"^[24]

Livy infers Romulus's murder as no more than a dim and doubtful whisper from the past; in the circumstances, Proculus' declaration is wise and practical because it has the desired effect. Cicero's seeming familiarity with the story of Romulus's murder and divinity must have been shared by his target audience and readership.^[25] Dio's version, though fragmentary, is unequivocal; Romulus is surrounded by hostile, resentful senators and "rent limb from limb" in the senate-house itself. An eclipse and sudden storm, "the same sort of phenomenon that had attended his birth", conceal the deed from the soldiers and the people, who are anxiously seeking their king. Proculus fakes a personal vision of Romulus's spontaneous ascent to heaven as Quirinus and announces the message of Romulus-Quirinus; a new king must be chosen at once. A dispute arises: should this king be Sabine or Roman? The debate goes on for a year. During this time, the most distinguished senators rule for five days at a time as *interreges*.^[26]

Alleged dates

Plutarch says that Romulus was 53 ("in the fifty-fourth year of his age") when he "vanished" in 717 BC; this gives the twins a birth-date in the year 771 BC, and Romulus's founding of Rome at the age of 18.^[27] Dionysius of Halicarnassus says that Romulus began his reign at 18, ruled for 37 years and died at 55 years old.^[28]

Romulus-Quirinus

Ennius (fl. 180s BC) refers to Romulus as a divinity without reference to Quirinus, whom Roman mythographers identified as an originally Sabine war-deity, and thus to be identified with Roman Mars. Lucilius lists Quirinus and Romulus as separate deities, and Varro accords them different temples. Images of Quirinus showed him as a bearded warrior wielding a spear as a god of war, the embodiment of Roman strength and a deified likeness of the city of Rome. He had a Flamen Maior called the Flamen Quirinalis, who oversaw his worship and rituals in the ordainment of Roman religion attributed to Romulus's royal successor, Numa Pompilius. There is however no evidence for the conflated Romulus-Quirinus before the 1st century BC.^[29]^[30]

Ovid in Book 14, lines 812-828, of the *Metamorphoses* gives a description of the deification of Romulus and his wife Hersilia, who are given the new names of Quirinus and Hora respectively. Mars, the father of Romulus, is given permission by Jupiter to bring his son up to Olympus to live with the Olympians. Ovid uses the words of Ennius as a direct quote and puts them into the mouth of the King of the Gods, "There shall be one whom you shall raise to the blue vault of heaven". Ovid then uses a simile to describe the change that Romulus undertakes as he ascends to live with the Olympians, "as leaden balls from a broad sling melt in mid sky: Finer his features now and worthier of heaven's high-raised couch, his lineaments those of Quirinus in his robe of state".

Iconography

Ancient pictures of the Roman twins usually follow certain symbolic traditions, depending on the legend they follow: they either show a shepherd, the she-wolf, the twins under a fig tree, and one or two birds (Livy, Plutarch); or they depict two shepherds, the she-wolf, the twins in a cave, seldom a fig tree, and never any birds (Dionysius of Halicarnassus).

Also there are coins with *Lupa* and the tiny twins placed beneath her.

The Franks Casket, an Anglo-Saxon ivory box (early 7th century AD) shows Romulus and Remus in an unusual setting, two wolves instead of one, a grove instead of one tree or a cave, four kneeling warriors instead of one or two gesticulating shepherds. According to one interpretation, and as the runic inscription ("far from home") indicates, the twins are cited here as the *Dioscuri*, helpers at voyages such as Castor and Polydeuces. Their descent from the Roman god of war predestines them as helpers on the way to war. The carver transferred them into the Germanic holy grove and has Woden's second wolf join them. Thus the picture served — along with five other ones — to influence "wyrd", the fortune and fate of a warrior king.^[31]

In popular culture

- *Romolo e Remo*: a 1961 film starring Steve Reeves and Gordon Scott as the two brothers.
- *The Rape of the Sabine Women*: a 1962 film starring Wolf Ruvinskis as Romulus.
- In the *Star Trek* universe, Romulus and Remus are neighbouring planets with Remus being tidally locked to the star. Romulus is the capital of the Romulan Star Empire, which is loosely based on the Roman Empire.
- The novel *Founding Fathers* by Alfred Duggan describes the founding and first decades of Rome from the points of view of Marcus, one of Romulus's Latin followers, Publius, a Sabine who settles in Rome as part of the peace agreement with Tatius, Perperna, an Etruscan fugitive who is accepted into the tribe of Luceres after his own city is destroyed, and Macro, a Greek seeking purification from blood-guilt who comes to the city in the last years of Romulus's reign. Publius and Perpernia become senators. Romulus is portrayed as a gifted leader though a remarkably unpleasant person, chiefly distinguished by his luck; the story of his surreptitious murder by the senators is adopted, but although the story of his deification is fabricated, his murderers themselves think he may indeed have become a god. The novel begins with the founding of the city and the killing of Remus, and ends with the accession of Numa Pompilius.
- In the game *Undead Knights*, the main characters are brothers named Romulus and Remus.
- In *Harry Potter*, one of the characters is named after Remus- Remus John Lupin. Professor Lupin is a teacher of defence against the dark arts, and is in fact a werewolf. This reflects the Remus of roman mythology, who was raised by a wolf.
- In *Assassin's Creed: Brotherhood* Romulus is worshiped as a god by the Followers of Romulus cult. The main character, Ezio Auditore, comes into conflict with the cult on several occasions during his adventures in Rome while trying to locate the keys to the Armor of Brutus.^[32]
- In the Death Grips song, "Black Quarterback" Romulus and Remus are mentioned. In characteristic Death Grips style, their lyric isn't contextualised in any typical linear sense.
- "Up the Wolves" by The Mountain Goats is a song that alludes to Romulus and Remus.

See also

- Asena, a similar legend concerning the origin of the Turks
- Proto-Indo-European religion, §Brothers
- The Golden Bough, a tale concerning Aeneas and Rome

Romulus and Remus. Silver didrachm (6.44 g). c. 269–266 BC

References

- Adriano La Regina, "La lupa del Campidoglio è medievale la prova è nel test al carbonio (<http://roma.repubblica.it/dettaglio/articolo/1485581>)". *La Repubblica*. 9 July 2008
- Dionysius of Halicarnassus, *Roman Antiquities*, 1.85
- Ovid has Romulus invent the festival of Lemuria to appease Remus's resentful ghost. Ovid *Fasti* 5.461
- The archaeologist Andrea Carandini is one of very few modern scholars who accept Romulus and Remus as historical figures, based on the 1988 discovery of an ancient wall on the north slope of the Palatine Hill in Rome. Carandini dates the structure to the mid-8th century BC and names it the *Murus Romuli*. See Carandini, *La nascita di Roma. Dèi, lari, eroi e uomini all'alba di una civiltà* (Torino: Einaudi, 1997) and Carandini. *Remo e Romolo. Dai rioni dei Quiriti alla città dei Romani (775/750 - 700/675 a. C. circa)* (Torino: Einaudi, 2006)
- Wiseman, TP (1995), *Remus, A Roman myth*, Cambridge University Press.
- Momigliano, Arnaldo (2007), "An interim report on the origins of Rome", *Terzo contributo alla storia degli studi classici e del mondo antico* ([1](http://books.google.co.uk/books?id=tq53aX69lv0C&pg=PA550&lpg=PA550&dq=Diocles+of+peparethus&source=bl&ots=8g0TaZ3lt6&sig=IOyDSOM6evaJs_nSDXCJAvY5aw4&hl=en&ei=L-JpS_vhC5Pu0wTlmoyzCA&sa=X&oi=book_result&ct=result&resnum=5&ved=0CBEQ6AEwBDgU#v=onepage&q=Diocles%20of%20peparethus&f=false), Rome, IT: Edizioni di storia e letteratura, pp. 545–98. A critical, chronological review of historiography related to Rome's origins.
- Cornell, pp 60–2: "these elements have convinced the eminent historiographer H. Strasburger that Rome's foundation myth represents not native tradition but defamatory foreign propaganda, probably originated by Rome's neighbours in Magna Graecia and successfully foist on an impressionable and ethnically confused Roman people." Cornell and Momigliano find this argument impeccably developed but entirely implausible; if an exercise in mockery, it was a signal failure.
- The escape of Aeneas from Troy and his foundation of a "New Troy" in Italy was not an exclusively Roman ancestor-myth. It is represented by 4th century votive statuettes from Etruscan Veii and was known in archaic Latium. Beard et al., pp. 1-2..
- Fabius wrote in Greek, the Mediterranean *lingua franca* of the time. His narrative began with the arrival of the Greek hero Herakles in Italy. Plutarch claims that Fabius' history follows Diocles "on most points". Wiseman, pp. 1-2..
- of Halicarnassus, Dionysius, Thayer, ed., *Roman Antiquities* (http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Dionysius_of_Halicarnassus/), Chicago, IL, USA: Loeb, pp. 1, 72–90; 2, 1–76.
- Plutarch, "The life of Romulus", in Thayer, *The Parallel Lives* (http://penelope.uchicago.edu/Thayer/le/roman/texts/plutarch/lives/romulus*.html), Chicago, IL, USA: Loeb.
- Momigliano, Arnaldo (1990), *The classical foundations of modern historiography* (http://books.google.co.uk/books?id=Djv5ttMz-HYC&pg=PA101&lpg=PA101&dq=Diocles+of+peparethus&source=bl&ots=NreVzMV8R4&sig=5CfZzc2PTD3cf5-fvnNAsABbnMA&hl=en&ei=q51pS_fEOaWy0gS8pNWpCA&sa=X&oi=book_result&ct=result&resnum=5&ved=0CBUQ6AEwBA#v=onepage&q=Diocles%20of%20peparethus&f=false), University Presses of California, Columbia and Princeton, p. 101. Modern historiographic perspectives on this source material.
- Dillery (2009), Feldherr, Andrew, ed., *The Cambridge Companion to the Roman Historians* (http://books.google.co.uk/books?id=7AYWt9bQe9UC&pg=PT97&lpg=PT97&dq=Diocles+of+peparethus&source=bl&ots=rbFQD6QUDE&sig=PTN4gi0a5u9UZ5v3gxmyhkJuZko&hl=en&ei=pbJpS_2NDYnu0gThofSrCA&sa=X&oi=book_result&ct=result&resnum=1&ved=0CAcQ6AEwADgK#v=onepage&q=Diocles%20of%20peparethus&f=false), Cambridge University Press, pp. 78–81 ff..
- Cornell, pp. 57-8.
- Banchich (2004), *Origo Gentis Romanae* (<http://www.roman-emperors.org/origogentis.pdf>) (PDF), trans. by Haniszewski, et al., Cansius College. Translation and commentaries.
- Compare the story of Romulus and Remus to Moses, Perseus, and Sargon of Akkad for similar stories of babies being placed in cradles and set afloat in a body of water.
- Livy, (i), p. 4.
- Ovid, *Fasti* (iii), p. 55.
- Wiseman, pp. 9 -11.

20. Gordon, Arthur Ernest (1983). *Illustrated introduction to Latin epigraphy* (<http://books.google.com/books?id=ywI6SDUggk4C&pg=PA226>). University of California Press. p. 226. ISBN 978-0-520-03898-1. Retrieved 20 April 2011.
21. In Varro, the Ramnes derived their name from Romulus, the Titites derived their name from Titus Tatius, and the Luceres derived their name from an Etruscan leader or his title of honour: Livy, 1.13 describes the origin of the *Luceres* as unknown.
22. Evans, Jane DeRose *The Art of Persuasion* University of Michigan Press 1992 ISBN 0-472-10282-6 [books.google.co.uk](http://books.google.co.uk/books?id=2AsRrF3ej38C&pg=PA103&dq=romulus+quirinus&ei=Rfz-SOKiGpDwsgPk4_DrDA&client=firefox-a#PPA103,M1) (http://books.google.co.uk/books?id=2AsRrF3ej38C&pg=PA103&dq=romulus+quirinus&ei=Rfz-SOKiGpDwsgPk4_DrDA&client=firefox-a#PPA103,M1)
23. Plutarch, Life of Numa Pompilius.
24. Livy, 1.16, trans. A. de Selincourt, *The Early History of Rome*, 34-35 rel2243-04.fa03.fsu.edu (<http://rel2243-04.fa03.fsu.edu/divine.htm>)
25. Evans, 103: citing Cicero, *de Rep.* 2.10.20.
26. Cassius Dio, *Roman History*, 1, (fragment: *Ioann. Laur. Lyd., De magistr. rei publ. Rom. 1, 7*, Zonaras) online at Thayer's website [penelope.uchicago.edu](http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Cassius_Dio/1*.html) (http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Cassius_Dio/1*.html); see also Thayer's linked note on the limits of historical accuracy in using known eclipses to date Romulus's birth and death.
27. Plutarch, *Romulus* (<http://classics.mit.edu/Plutarch/romulus.html>), Classics, trans. by John Dryden, MIT.
28. Dionysius of Hallicarnassus, *Roman Antiquities* 2.56
29. Evans, 103 and footnote 66: citing quotation of Ennius in Cicero, 1.41.64.
30. Fishwick, Duncan (1993), *The Imperial Cult in the Latin West* (2nd ed.), Leiden: Brill, p. 53, ISBN 90-04-07179-2.
31. [1] (http://deposit.d-nb.de/ep/netpub/84/95/68/987689584/_data_stat/english/left02.html); see also "The Travelling Twins: Romulus and Remus in Anglo-Saxon England
32. Assassin's Creed: Brotherhood

Further reading

- Albertoni, Margherita, et al. *The Capitoline Museums: Guide*. Milan: Electa, 2006. For information on the Capitoline She-Wolf.
- Beard, M., North, J., Price, S., *Religions of Rome, vol. 1*, illustrated, reprint, Cambridge University Press, 1998. ISBN 0-521-31682-0
- Cornell, T., *The Beginnings of Rome: Italy and Rome from the Bronze Age to the Punic Wars (c. 1000–264 BC)*, Routledge, 1995. ISBN 978-0-415-01596-7
- Wiseman, T. P., *Remus: a Roman myth*, Cambridge University Press, 1995. ISBN 978-0-521-48366-7

External links

- Plutarch (Lives of *Romulus* (http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Plutarch/Lives/Romulus*.html), *Numa Pompilius* (http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Plutarch/Lives/Numa*.html), *Camillus* (http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Plutarch/Lives/Camillus*.html))
- Romulus and Remus (Romwalus and Reumwalus) and two wolves on the Franks Casket: Franks Casket, Helpers on the way to war (<http://www.franks-casket.de/english/left00.html>)
- Romulous and Remus on the Ara Pacis Augustae (<http://cdm.reed.edu/ara-pacis/altar/front-entrance-west/romulous-remus-1/>)

Wikimedia Commons has media related to ***Romulus and Remus***.

Legendary titles		
New creation	King of Rome 753–717	Succeeded by Numa Pompilius
Preceded by Numitor	King of Alba Longa	

Retrieved from "https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Romulus_and_Remus&oldid=665109191"

Categories: 8th-century BC Romans | Kings of Rome | Sibling duos | City founders | Founding monarchs | Feral children | Roman mythology | Divine twins | Demigods of Classical mythology | Deified people | Myth of origins

- This page was last modified on 2 June 2015, at 02:23.
- Text is available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike License; additional terms may apply. By using this site, you agree to the Terms of Use and Privacy Policy. Wikipedia® is a registered trademark of the Wikimedia Foundation, Inc., a non-profit organization.

Ascension Research Center

HOME

BOOKS

GOD'S NAMES

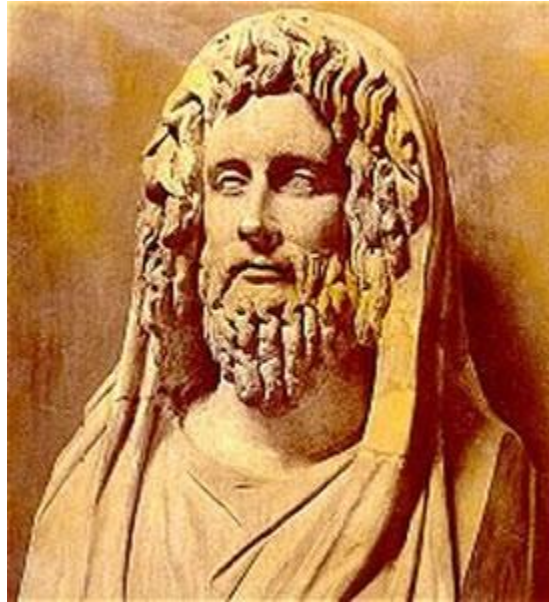
INDEX

SEARCH

WHAT'S NEW

Ascension Research Center does not guarantee the accuracy of any content on this site or on any external sites linked to us.
The Word of the Ascended Masters is the ultimate Authority in any question relating to Truth.

Romulus

Service to God in Life

<http://www.ascension-research.org/Romulus.html>

Remus

Definition from Wiktionary, the free dictionary

See also: **remus**

Contents

- 1 English
 - 1.1 Etymology
 - 1.2 Proper noun
 - 1.2.1 Translations
- 2 Latin
 - 2.1 Etymology
 - 2.2 Pronunciation
 - 2.3 Proper noun
 - 2.3.1 Declension
 - 2.3.2 Descendants
 - 2.4 References

English

Etymology

Latin *Remus*

Proper noun

Remus

1. (*Roman mythology*) The legendary founder of Rome and the twin brother of Romulus.
2. *A male given name, rare in English.*

Translations

the founder of Rome	[show ▼]
male given name	[show ▼]

Latin

Etymology

Pronunciation

- (*Classical*) IPA^(key): /ˈre.mus/, [ˈrɛ.mɔs]

Proper noun

Remus *m* (genitive **Remī**); *second declension*

- (*Roman mythology*) The legendary founder of Rome and the twin brother of Romulus
- a Latin cognomen

Declension

Second declension.

<i>Number</i>	<i>Singular</i>
<i>nominative</i>	Remus
<i>genitive</i>	Remī
<i>dative</i>	Remō
<i>accusative</i>	Remum
<i>ablative</i>	Remō
<i>vocative</i>	Reme

Descendants

- Ancient Greek: Ῥῶμος (Rhômos)
- English: Remus

References

- “Rēmus² (<http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus:text:1999.04.0059:entry=Remus2>)” in Charlton T. Lewis & Charles Short, *A Latin Dictionary*, Oxford: Clarendon Press, 1879.
- “Rēmus³ (http://micmap.org/dicfro/search/gaffiot/3_Remus)” on page 1,342/1 of Félix Gaffiot’s *Dictionnaire Illustré Latin-Français* (1934)
- “Remus²” on page 1,614/2 of the *Oxford Latin Dictionary* (1st ed., 1968–82)

Retrieved from "https://en.wiktionary.org/w/index.php?title=Remus&oldid=32277564"

Categories: English terms derived from Latin | English lemmas | English proper nouns | en:Roman mythology | English male given names from Latin | Latin terms with IPA pronunciation | Latin lemmas | Latin proper nouns | la:Roman mythology | Latin second declension nouns | Latin cognomina

- This page was last modified on 26 February 2015, at 01:59.

- Text is available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike License; additional terms may apply. By using this site, you agree to the Terms of Use and Privacy Policy.

Remus [\r\(e\)-mus\](#) as a boy's name is of [Latin](#) origin. The name's spelling is the same as the Latin word for "oar", and hence possibly means "swiftness". The name of one of the [legendary twins](#) (the other was [Remo](#)) who founded Rome. Made familiar by Joel Chandler Harris' "Uncle Remus" [stories](#) which were [popular](#) in the early [20th](#) century.